

Z OBSAHU	Na kazatelně jako lev, ve zpovědnici jako beránek	08
	Lidská sexualita a její eschatologické naplnění – 5. část	10
	Karmelitánky: Důvěra jako pecka avokáda	14

Domenico Ghirlandaio: Narození Panny Marie (1485)

Narození Panny Marie: malý začátek s velkým Božím plánem

Začátek září je v životě církve nesen zvláštním světlem. Osmého dne tohoto měsíce slavíme Narození Panny Marie – svátek, který se řadí mezi málo dnů, kdy při liturgii připomínáme narození svatých. Bůh si totiž ve své moudrosti vybere klíčové okamžiky dějin spásy, kdy se rodí něco zcela nového, něco, co převyšuje běžný běh lidských dějin. Proto slavíme narození Krista o Vánocích, narození Jana Křtitele a narození Matky Boží. Všechna tato narození jsou znamením, že Bůh zasahuje do světa s konkrétním plánem.

Narození Panny Marie je jako jitřenka na nebi spásy. Augustinovy slovy: „Před narozením Krista se zrodila jeho Matka.“ Církev vidí v Marii zvláštním způsobem novou Evu – ženu, skrze níž začne nový život pro celé lidstvo. V jejím narození se rodí naděje, protože to není jen příchod nové lidské bytosti, nýbrž začátek dějin vykoupení, které se naplno

rozjasní v Kristu, Synu Božím.

Často máme tendenci připomínat Marii až v klíčových okamžicích: při jejím *fiat* v Nazaretě, na Kalvárii pod křížem či v okamžiku Nanebevzetí. Ale právě svátek jejího narození nás učí hledět na ni jako na dar od samého počátku. Ona byla již od prvních chvil svého života vyvolena a posvěcena Bohem. Její život se stal celým „ano“, vyrůstajícím z drobných, každodenních věrností. A právě to je povzbuzení i pro nás: Bůh koná velké věci skrze obyčejné začátky.

Když slavíme narození Panny Marie, můžeme být znovu ujištěni o Boží věrnosti. On nikdy nezapomíná na svůj lid. Uprostřed temnoty a chaosu světa připravuje cestu světla. Maria je znamením, že Bůh stále koná, že jeho plány se nenápadně naplňují a že spása přichází ve skrytosti a tichu. V Betlémě stejně jako v Nazaretě se Boží dílo odehrává daleko od výsluní,

ale s mocí, jež proměňuje svět.

Dnes možná prožíváme nejistoty: v církvi, v rodinách, ve společnosti. Tento svátek nás zve, abychom se nebáli malých začátků. Tak jako narození prostého dítěte v domě sv. Jáchyma a sv. Anny se stalo klíčem k vykoupení, i naše drobné kroky důvěry a lásky jsou součástí velkého Božího díla. Maria je pro nás mateřským znamením, že Bůh slyší naše modlitby a vede dějiny k plnosti.

Nechme se tedy v těchto dnech zaplavit radostí: narodila se Matka našeho Pána, narodila se Matka naše. V jejím narození slavíme začátek cesty, která vede k vítězství Krista. Ať i v našem životě zazní nové „ano“ – podobné tomu jejímu – abychom dokázali přijímat Boží vůli a být pro svět znamením naděje.

P. Mgr. Dmytro Romanovský
děkan čáslavský

Z Afriky do srdce Čech: rozhovor s P. Vincentem a P. Anthonyem

První kněží z Nigérie – P. Timothy Asongu a P. Emmanuel Onum – přišli do plzeňské diecéze v roce 2019 a působili ve farnostech i při studiu češtiny a evropských kultur. V roce 2024 se po ukončení svého působení vrátili do Nigérie a jejich místo převzali P. Vincent Osi-shimese Iletogobe a P. Anthony Okon, kteří nyní po zvládnutí základů jazyka slouží ve farnostech a přinášejí do místních komunit radostnou víru a zkušenosti ze své domoviny.

Můžete nám říct, odkud pocházíte a jaká je vaše domovská diecéze v Nigérii?

P. Vincent: „Pocházím z Ogori-Magongo ve státě Kogi v Nigérii a mou domovskou diecézí je Lokojská diecéze, s tradicí 64 let. Byl jsem vysvěcen a pracoval jsem pro arcidiecézi Abudža a v minulém roce jsem začal působit v plzeňské diecézi.“

P. Anthony: „Jsem P. Anthony Primus Okon, pocházím z Uyo ve státě Akwa Ibom v jižní Nigérii, ale jsem knězem abudžské arcidiecéze.“

Jaká byla vaše cesta ke kněžství? Co ji nejvíce ovlivnilo?

P. Vincent: „Má cesta ke kněžství byla radostná. Velkou roli sehrála podpora rodiny a přátel, především rodičů, kteří, ač s mým rozhodnutím stát se knězem původně nesouhlasili, mě nakonec přijali a stáli při mně.“

P. Anthony: „Byla to dlouhá cesta, plná nejistot i chvil sklíčenosti. Nejvíce mě formovala duchovní i praktická podpora rodiny, inspirativní příklad mnoha kněží, které jsem poznal už v dětství, a také vedení mých formátorů v semináři.“

Kdy a proč jste se rozhodli sloužit v České republice?

P. Vincent: „Do Plzně jsem poprvé přijel v září 2024. Rozhodnutí nebylo jen na mně, šlo o dohodu mezi mnou a arcibiskupem z Abudže. On zavolal, já odpověděl.“

P. Anthony: „Řekl bych spíše, že si mě vybrala Česká republika. Rozhodnutí

nebylo jen otázkou mé vůle, ale také rozhodnutí mého arcibiskupa, který určuje, kde kněží v arcidiecézi v dané době slouží. Můj příchod je součástí pastorační dohody o misijní spolupráci mezi biskupy z Plzně a Abudže.“

Jaké bylo vaše první setkání s Českou republikou a plzeňskou diecézí?

P. Vincent: „Od příjezdu jsem zažil mnoho věcí poprvé – a všechny byly zajímavé. Plzeňská diecéze je menší než arcidiecéze Abudža, ale má silný smysl pro komunitu.“

P. Anthony: „Mé první setkání bylo trochu nostalgické. Zpočátku mě mátl jazyk a knedlíky pro mě byly novinkou. Potkal jsem ale skvělé lidi – od kostela až po školu, kde jsme osm měsíců studovali češtinu. Všechna tato setkání pro mě byla pokorná a obohacující. Zima pro mě byla náročná, ale postupně jsem si zvykl.“

Co vás na vaší službě v naší diecézi nejvíce obohacuje – duchovně i lidsky?

P. Vincent: „Duchovně mám více prostoru pro osobní setkání s Pánem, na rozdíl od doby doma, kdy jsem kvůli nabitému programu měl málo času. Lidsky rostou, učím se emoční inteligenci a práci s různými lidmi.“

P. Anthony: „Oslavy víry jsou tu jiné – slavnostní a jednoduché, oproti Nigérii, kde nechybí potlesk, tanec a zpěv. Češi jsou tiší, meditativní lidé a ticha si velmi váží.“

Jak se vám daří komunikovat s farníky? Co vás překvapilo na české mentalitě?

P. Vincent: „Jazyková bariéra je výzvou, ale kurz češtiny mi hodně pomáhá. Mentalitu zatím neumím přesně popsat.“

P. Anthony: „Na začátku byla komunikace těžká, ale s jazykem je to stále lepší. Překvapilo mě, že Češi většinou nekomunikují, pokud je něco nespojí – třeba kostel, škola nebo práce. Potřebují k rozhovoru konkrétní sociální vazbu.“

Vnímáte rozdíly v prožívání víry mezi Nigérií a Českou republikou?

P. Vincent: „Rozhodně. Naše prožívání víry s sebou nese afrického ducha, kde je bohoslužba delší a obřad je plný rytmu a tance. Tady je liturgie kratší a slavnostnější.“

P. Anthony: „Jak jsem již zmínil, rozdíl spočívá ve slavnostní a klidné atmosféře na rozdíl od oslav, zpěvu, tleskání a tance, které charakterizují nigerijské oslavy víry. V Česku je projev víry spíš tichý a osobní. Zatímco u nás je náboženství výrazně společenská záležitost, tady to tak nebývá.“

Co vás tady potěšilo nejvíce a co bylo nejtěžší?

P. Vincent: „Po několika měsících je brzy na závěry, ale největší výzvou je pro mě jazyk a počasí. Oceňuji však smysl pro organizaci, který tu panuje.“

P. Anthony: „Nejtěžší pro mě byly jazyk a zima. S jazykem se ale zlepšuji a na chlad jsem si zvykl. Nejvíce mě těší přijetí a vstřícnost lidí, ochota učit nás česky a trpělivost, když děláme chyby.“

Máte nějaký vzkaz pro české věřící?

P. Vincent: „Musí bojovat proti všeobecnému mínění mnoha lidí, že jsou nevěřící. Já v nich vidím jen věřící, kteří nejsou tak aktivní, jak by měli být.“

P. Anthony: „Obdivuji opravdovost víry českých věřících. I když jich není mnoho, ti, kdo svou víru vyznávají, to dělají ochotně a s radostí, a to mě hodně naučilo.“

Jaké jsou vaše plány a očekávání do budoucna?

P. Vincent: „Rád bych pomohl vytvořit komunitu s živější spiritualitou, která dokáže pozitivně ovlivnit další generaci věřících.“

P. Anthony: „Rád bych se naučil dobře česky, abych mohl plnohodnotně vykonávat pastorační službu a přispívat k růstu víry lidí, jimž budu sloužit.“

Cyklopoutníci došli až k papeži

Foto: vatican.va

Po devíti náročných etapách dorazili čeští cyklopoutníci z italské Padovy až do Říma. Trasa dlouhá kolem 760 kilometrů vedla přes města, hory i poutní místa a završila se setkáním s papežem Lvem XIV. při generální audienci na Svatopetrském náměstí.

Z Padovy vyrazilo 123 účastníků, další čtyři startovali už v České republice – z Koclířova. Ti absolvovali celkem 2000 kilometrů během 21 dnů, vezli si veškeré vybavení včetně stanů a nocovali převážně venku.

Cyklisty doprovázelo šest kněží, kteří každý den slavili mši svatou – vždy v místě, kde se cyklopoutníci nacházeli, a to ve spolupráci s místními duchovními.

V Římě poutníci završili cestu projitím všemi čtyřmi Svatými branami. V den památky posvěcení baziliky Panny Marie Sněžné se zúčastnili slavnostní mše právě v této bazilice.

Budíček v pět ráno a pak hurá k papeži

Středeční generální audience byla pro všechny poutníky vyvrcholením celého putování. Den začal velmi brzy – budíček v 5.00, aby mohli být už kolem půl osmé u bezpečnostních kontrol do prvních řad. Čekání na Svatého otce, který se mezi poutníky vydává v 9.00, si krátili zpěvem,

modlitbou a poslechem živé hudby, která zněla před svatopetrskou bazilikou. Když se pak nad hlavami poutníků ozval jásot a zástupy začaly mávat, všichni ucítili napětí a radost – papežský papamobil se blížil. Papež Lev XIV. projížděl pomalu, zdravil věřící, žehnal a zastavoval se u lidí, aby s nimi prohodil pár slov. Cyklopoutníci měli papeže skutečně na dosah ruky.

Organizátor poutě Petr Gabriel měl čest se s ním osobně setkat a předat mu dárky – cyklořemeslo s papežovým jménem, tenisovou raketu, poutnický balíček, slivovici a dva sportovní míče. „Když jsem řekl papeži, že nás přijelo 127, reagoval, že to je velká skupina, a zamával nám,“ ilustruje Gabriel. Papež se živě zajímal o jejich cestu a s úsměvem pozdravil celý peloton.

Atmosféra byla podle účastníků nepopsatelná – na tvářích mnohých se mísila radost s dojetím, zazníval zpěv a potlesk. Pro mnohé to byl okamžik, který korunoval týdny námahy a který si budou pamatovat po celý život.

církev.cz
redakčně kráceno

SLOVO KNĚZE

Zanedlouho, konkrétně 3. září uplyne 1435 let od biskupského svěcení a nástupu na papežský stolec Řehoře Velikého, který se jako první z papežů začal nazývat služebník služebníků Božích a zůstal tomuto titulu po celý svůj život věrný. Je známo, že denně posílal chudým vůz jídla ze svých statků a v Lateránském paláci hostil každý den chudé lidi a osobně jim po přivítání myl ruce. Také musel čelit agresi ariánských Langobardů i moru, který sužoval Řím. Velký podíl měl na evangelizaci Anglie, Vizigótů ve Španělsku a Sasů.

Svá slova: „Pravý pastýř je čistý ve svém smýšlení, bezvadný v jednání, moudrý v mlčení a užitečný v řeči. Laskavý, soucitný. Svým životem v Bohu je povznesen a pokorně se drží k těm, kteří konají dobro. Ve spravedlivém zápalu povstává proti nepravostem hříšníků,“ která adresoval biskupovi v Ravenně se sám snažil naplňovat a dle nich žít. Velikost mu totiž nezajistilo ani rodné bohatství, ani slavné reformy, ani samotný úřad, ale jeho věrnost Bohu a to, že svůj úřad žil jako službu Církvi. A i když byl po celou dobu svého pontifikátu soužen nemocmi, zanechal v dějinách Církve hlubokou a nesmazatelnou stopu. Stal se tak svědectvím Boží velikosti, neboť Bůh neopouští své věrné a vždy doplní svou silou a mocí to, co nejsme svými samotnými silami schopni zvládnout. Nezapomínejme tedy ve svých modlitbách na naše pastýře, kteří musí často čelit podobně náročným výzvám, jaké byly před sv. Řehořem I., aby i oni skrze svou věrnost a oddanost Bohu a Církvi byli Bohem posilováni a vedli nás k duchovnímu prospěchu, a tudíž k naší spáse.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem.
administrátor farnosti Zruč nad Sázavou

KDO SE NEZŘEKNE VŠEHO, CO MÁ, NEMŮŽE BÝT MÝM UČEDNÍKEM

7. září 2025 – 23. neděle v mezidobí – Lk 14,25–33

Řehoř

Vyvstává však otázka, jak je možné, že máme přikázání nenávidět rodiče a příbuzné podle těla, když jsme zároveň dostali přikázání milovat i nepřátele? Když se však zkoumá smysl tohoto přikázání, díky rozlišování lze naplnit obojí: milovat ty, kdo jsou s námi spojeni tělesným příbuzenstvím a koho známe jako blízké, a s nenávistí a útekem neznat ty, kdo nám jsou protivníky na Boží cestě. Neboť když neposloucháme člověka tělesně moudrého, který nás činí zlými, tehdy ho jakoby nenávisť milujeme.

Aby však Pán ukázal, že tato nenávist vůči blízkým nevychází z citů, ale z lásky, dodal: „ba i svůj život“. Je tedy zřejmé, že člověk má láskou nenávidět svého bližního tak, jako nenávidí sebe samého: svůj život totiž nenávidíme k dobru tehdy, když nepodléháme jeho tělesným žádostem, lámeme jeho chtění a vyhýbáme se jeho choutkám. Jestliže tedy odpor vede k lepšímu, je to jakoby láska skrze nenávist.

Ambrož

Vždyť jestliže se Pán pro tebe zřekl své matky, když řekl: „Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři?“ (Mt 12,48), proč ji chceš ty povyšovat nad Pána? Pán však nepřikazuje pohrdat přirozeností ani jít proti ní, ale milovat ji tak, aby sis vážil jejího Tvůrce a aby tě láska k rodičům neodváděla od Boha.

Jan Zlatoústý

Tím nemyslí, že máme na ramena vzít trám, ale že máme mít vždy před očima smrt, jako i Pavel každý den umíral a pohrdal smrtí.

Bazil

Neboť věž je vysoký rozhled, vhodný ke střežení města a odhalování nepřátel-

Pieter Bruegel: Procesí na Kalvárii (1564)

ských nájezdů. Obrazem věže je nám dán rozum, který zachovává dobro a vyhýbá se opaku: k jeho budování Pán přikazuje usednout a spočítat, zda postačí k dosažení cíle.

Teofylakt

Nemáme totiž položit základ, to jest na počátku následovat Krista, a nepoložit střežu, jako ti, o nichž říká Jan, že mnozí z jeho učedníků se od něho odvrátili. Anebo pod základem rozuměj naučné slovo, například o odříkání. Je tedy zapotřebí, aby po onom základu následovalo i budování ve formě činnosti, abychom dokončili svou pevnou věž, v níž se ubráníme nepříteli. Jinak se člověku budou posmívat všichni, kdo to vidí, lidé i zlí duchové.

Cyrl

Máme totiž bojovat proti zlým duchov-

ním mocnostem na nebi. A doléhá na nás množství jiných nepřátel: tělesné pudy, běsnící zákon v našich údech a rozličná utrpení – a toto je hrozné množství nepřátel.

Augustin

A jako vyprávěním o nedokončené věži zastrašil výsměchem: „Tento člověk začal stavět, a nemohl dokončit,“ tak vyprávěním o králi, s nímž je třeba bojovat, zpochybnil i samotný pokoj, když dodává: „Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý ještě daleko, a žádá o podmínky míru.“ Tím naznačuje, že ani pouhé hrozby blížících se ďáblových pokušení neustojí ti, kdo se nevzdají všeho, co mají, a uzavřou s ním mír, když přistoupí na páčání hříchů.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catenaaurea.sk

CÍRKEV NENÍ JEN INSTITUTE

Podle mých zkušeností jsou prohlášení církve o jejím poslání většinou spíše zdrojem problémů než přínosem.

Co vlastně dělá naše farnost tak výjimečného, co nedělá farnost sousední? Inu, spoustu věcí... a zároveň nic. Možná jsme dobří v tom, jak dokážeme oslovit lidi mimo církev, zatímco v sousední farnosti mají krásnou liturgii – ale my bychom se měli snažit o lepší liturgii a oni by se měli trochu víc snažit pomáhat lidem, kdo v neděli do kostela nechodí. Zároveň má každé společenství nějaký zvláštní charakter – dokonce bychom mohli říct charisma – a stojí za to ho rozpoznat a rozvíjet.

Nemám jasný názor na to, zda dát dohromady výbor, který vytvoří propagační text na obálku farního věstníku. Ale pokud se farnost rozhodne vytvořit a zveřejnit prohlášení o svém poslání, chtěl bych jí poradit, aby opatrně nakládala se slovem království, a to zejména ve spojení s jakýmkoliv tvarem slova budovat. O budování království se dnes běžně mluví jak mezi katolíky, tak mezi protestanty – a většinou je to míněno dobře. Ne menší autorita než svatý Jan Pavel II. řekl při generální audienci v roce 2000:

Všichni spravedliví na zemi, včetně těch, kteří neznají Krista a jeho církev, ale pod vlivem milosti hledají Boha s upřímným srdcem (viz Lumen gentium 16), jsou povoláni budovat Boží království tím, že budou spolupracovat s Pánem, který je jeho prvním a rozhodujícím stavitel.

Katolíci tudíž budují i společně s nekatolíky. Snažíme se, aby byl náš život ve světě plodnější než u ostatních, a instituce, jako školy, vývařovny, komunitní centra, organizace služeb, společenské kluby a modlitební skupiny jsou součástí tohoto Božího stavebního projektu.

Existuje však nebezpečí, že si někteří křesťané spletou sociální službu s jádrem evangelia Ježíše Krista. Takové myšlení mylně považuje církev za instituci, ve které se „náhodou“ uděluje milost. Mše svatá – a spolu s ní veškerá katolická liturgie a obřady – se tímto způsobem stávají jen nástrojem: v nejlepším případě je

Foto: Lena Ienlab Labajova / Člověk a Víra

tělo Páně pilulkou, která vlévá do našich duší sílu jít a někde jinde cosi změnit. Podobně i vzdělání je v tomto pojetí převážně účelové – cenné proto, že poznatky lze využít k materiálnímu prospěchu nás samých či druhých lidí.

Katolická církev není teorie

Instituce mají tendenci směřovat k utopickým či alespoň pokrokovým cílům – i když se navenek hlásí ke konzervativním hodnotám. Každá instituce chce více vytvářet, více působit, rozšiřovat svůj dosah, zvyšovat svůj vliv. Církevní instituce se bez okolků snaží o podobné cíle – ale samotná církev není něco, co se má teprve stát, nesměruje nikam jinam ani nečeká, až ji opravíme nebo dokončíme. Katolická církev je, protože Kristus je. Království nebeské se již přiblížilo a naše účast na liturgii katolické církve je zkušeností s tím, jak opona oddělující nebe a zemi uprostřed nás mizí.

Katolická církev není teorie, která by čekala, až ji někdo uvede do praxe. Není ani jen stínem nebeské skutečnosti, která teprve přijde. Existuje. Je konkrétní realitou, tvořenou všemi, kdo byli pokřtěni ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Je to lid – tak jako Boží vyvolený lid Izrael byl a je lidem. Není to instituce. Není to škatulka.

Církev jako pramen morálního života

Katolická církev je dnes ve velmi špatné pozici vůči státu a společnosti – zakrývá svou skutečnou identitu a poslání a i ti nejoddanější členové často tápou, jak postupovat při evangelizaci.

V prvních dnech církve se Židé v Jeruzalémě, kteří věřili, že Ježíš je zaslíbený Mesiáš, odlišovali od ostatních Židů, kteří jejich názor nesdíleli. Ačkoli nadále navštěvovali chrám, nakonec se stali terčem pronásledování ze strany svých krajanů, jak Ježíš předpověděl v evangeliu podle sv. Jana. V dalších staletích, kdy se díky misijnímu úsilí Petra, Pavla, Jakuba a ostatních apoštolů šířila víra po celé Římské říši, se tu a tam rozhořelo pronásledování. Ale ať už vzhledem k judaismu či k pohanství křesťané vždy věděli, kým jsou. Byli lidem složeným z mnoha národů a přebývajícím mezi mnoha národy.

Když církev v Evropě zakořenila a rodila se křesťanská civilizace, být katolíkem znamenalo utvářet identitu národů nikoli jako vzpouru, ale jako kulturu, dokonce jako civilizaci. Všem bylo zřejmé, že katolická církev není pouze institucí, ale pramenem morálního života jednotlivců i rodin a základem, na němž stojí kmeny, království, a nakonec i moderní

národní státy. V době a místě, kde byli (téměř) všichni pokřtěni, existoval skrytý tlak na vytváření zákonů, udržování norem a organizování veškerého života kolem svátostného života katolické církve. Katedrály, kláštery a kostely nebyly středobodem každého města, městečka a vesnice náhodou. To, jak byly církevní instituce všudypřítomné a schopné formovat jednotlivce, signalizovalo, že církev je transcendentním znakem identity, který definuje celek. Dokonce i tam – nebo zejména tam –, kde jednotlivci osobně nebyli zaníceni pro evangelium, by jen pomatený nebo narušený člověk tvrdil, že by se společnost měla přizpůsobit jejich odlišnému názoru. Prosazování práv v teoreticky nábožensky neutrálním prostoru bylo jednoduše anachronické.

Pouhá volba?

V posledních staletích se však v kdysi důsledně katolických společnostech Západu křesťanství rozdrobilo do skupin, jak jsme si řekli již dříve, a ty začaly působit spíše jako instituce mezi jinými institucemi v jinak neutrální společnosti. V zemích, jako jsou Spojené státy a Francie, si sekularismus po dlouhou dobu stále udržoval v podstatě křesťanský charakter. Moji rodiče například vzpomínají, jak se ve veřejné škole modlili Otčenáš, a nikomu – včetně Židů či jiných náboženských menšin – to nevadilo, protože nikdo nevímá, že by to porušovalo nějaký základní princip odluky církve od státu. V tomto případě byla škola zjevně institucí, zatímco církve byly chápány spíše jako strážci a šířitelé hodnot, které by měly být základem všech institucí.

V šedesátých letech 20. století se však situace začala měnit. Bůh byl vykázán do soukromé sféry a křesťanský sekularismus se proměnil v sekularismus nenáboženský, nebo dokonce v protináboženskou verzi sekularismu. V Evropě a Severní Americe se katolická církev spolu s protestantskými společenstvími ocitla na jakémsi „území nikoho“ – mezi dobami, kdy křesťané umírali pro víru, a každodenní křesťanskou realitou, kde středověcí a raně novověcí lidé pro víru žili. Být opravdovým katolíkem bylo volbou vždy, ale koncem 20. století se to stalo jenom pouhou volbou.

Foto: © Zdenek Ovcak / Člověk a Věra

Co je farnost

Katolická církev měla vždy mnoho institucí, ale dnes je považována jenom za instituci, byť svatou. Když se člověk stane katolíkem, ať už křtem v dětství, nebo v dospělosti, připojí se ke Kristovu tělu jako člen farnosti, což je cosi nepatrně jiného než „člen církve“. Farnosti jsou geografické oblasti svěřené pastorační péči biskupa, který deleguje pravomoc nad jednotlivými farnostmi (nebo někdy nad více farnostmi) kněžím. Většinou je farní kostel synonymem pro farnost, ale na rozdíl od většiny protestantských tradic, ať už se člověk rozhodne chodit do místního kostela, nebo dá přednost nějakému vzdálenějšímu, administrativně přísluší k místu, kde bydlí.

Na první pohled může systém farností vypadat jako vysoce institucionální – ale ve skutečnosti, protože farnost existuje proto, aby proměňovala obyčejného člověka v člověka svátostného, je farnost nadinstitucionální. Je znamením nebeského občanství na zemi. Můžeme si zde vzpomenout na starověký Izrael a na to, že katolická církev je naplněním a zároveň pokračováním Boží volby jednoho vyvoleného národa, jedné zaslíbené země a jednoho příbytku na zemi – Chrámu.

Identita katolické farnosti je v *Katechismu katolické církve* popsána na dvou různých místech. V paragrafu 2179 čteme, že „farnost je určité, natrvalo zřízené společenství křesťanů v místní církvi, svěřené pod vedením diecézního biskupa do pastorační péče faráři jako jejímu vlastnímu pastýři“. Jestli jsem to dosud nevyjádřil dostatečně jasně, uvedu to na pravou míru

nyní: katolická církev je lid, lid v místě a lid na všech místech. Ale je tu ještě jeden zásadní prvek, který Katechismus popisuje v paragrafu 2226: „Farnost je pro křesťanskou rodinu eucharistickým společenstvím a srdcem liturgického života.“

Eucharistické společenství

Ačkoli má církev přesně sedm svátostí, ona sama má podstatný charakter jakési zastřešující svátosti. Je místem, kde tělo Kristovo přijímá tělo Kristovo – kde Kristus, který je „všechno ve všem“, přebývá tam, kde jsem i já, a současně je plně přítomen v křesťanském bratru ve vzdálené farnosti v daleké zemi. Jak říká Ježíš: „Říkám vám, zde je víc než chrám“ (Mt 12,6).

Nemáme tu tedy jen jakési nadinstitucionální ohnisko pro relativně malý národ Božího lidu. Církev není ani pouhou institucí disponující univerzálním smyslem pro poznání, který by sdíleli lidé z různých měst a zemí. Katolická církev je spíše zkušeností společného lidského údělu, údělu eucharistického člověka proměněného Kristem v Krista, žijícího v přítomnosti, která se protíná s věčností. V každé farnosti, v každém domově, v každé instituci a v každém srdci je Pánem Ježíš.

Andrew Petiprin
Catholic Answers
přeložil Pavel Štíčka

Andrew Petiprin
spisovatel

AKADEMICKÉ DNO STÁLE NENALEZENO

Pomalů se blíží výročí chvíle, kdy děkan pražské teologické fakulty předal výpověď akademikovi pracujícímu na fakultě na poloviční úvazek a majícímu těžiště své činnosti jinde.

Zdánlivě bezvýznamný až rutinní úřední úkon se stal první scénou divácky úspěšné telenovely s názvem *Válka teologů*. A byla to skutečně fascinující podívaná, vzorová gradace děje, nečekané zvraty, stupňující se napětí kořeněné zvyšující se dávkou absurdity, komplikované charakteristiky hlavních postav, hrdinové měnící se v padouchy a naopak, některé silné postavy odcházejí ze scény, jiné přicházejí, vztahy se proměňují, nikdy nevíte, kdo koho miluje a koho nenávidí a jestli jde o ideologii, nebo o prachy.

A chvíli jsem si v tom seriálu zahrál v komparsu, pak se spíše díval zpovzdálí, na některé díly televizi vypnul, jiné mi utekly a fandil jsem jedné straně sporu, i když i ona mě občas dokázala nadzvednout. Scénáristovo umění přijít vždy s nečekaným tahem mě ale udržovalo celou dobu v napětí. Čekal jsem, že do roka seriál skončí, ať už smírem, nebo vysypáním kamionu soli nad spáleništěm fakulty, ale nečekaný zájem diváků a příjmy z reklamy zjevně autory seriálu přesvědčily, že je třeba pokračovat. Když se na konci druhé sezony objevil žebřík, bylo jasné, že nás čeká ještě nejméně jedna řada, patrně s podtitulem *akademické dno je ještě hlubší, než jste kdy čekali*.

Jenže dobré nápady asi došly, scénárista si možná něčeho šnupnul a první díl třetí sezony odstartoval scénou jako vystřiženou z absurdního dramatu. Možná si chystá půdu pro ještě něco velkolepějšího, vraždu nebo přistání marťanů, ale myslím, že to trochu přehnal. Považte sami, co se odehrálo:

- Děkan Brož vstává z postele, dochází na poštu a přebírá si rozhodnutí o odvolání.

- Dosavadní statutární proděkan Aleš Prázný se stává osobou v čele fakulty. Jde si na děkanát vyzkoušet, jaké je to, posadit se znovu do děkanské židle.

- Rektorka si Aleše Prázného pozve na kávu a předá mu rozhodnutí, kterým ho

posílá domů „na překážky“. Prostě mu zakáže výkon funkce. O pár dní později mu nechá zrušit e-mailovou schránku a zablokuje přístup do informačního systému.

- Bezprostředně po odeslání Prázného na překážky rektorka zveřejní, že do čela fakulty jmenovala předsedkyni jedné z fakultních odborových organizací.

No moment, to přeci nejde! Takový vývoj není v souladu se zákonem a scénárista zesměšňuje sebe i samotnou rektorku.

Problém je, že toto se skutečně stalo

Zkusím stručně – a s jistou dávkou zjednodušení – popsat, proč je to nezákonné:

1. Předně veřejná vysoká škola nemá žádného majitele ani není hierarchicky organizovaná. Skládá se z velkého množství orgánů, které mají vlastní působnost a navzájem se mezi sebou vyvažují. Systém brzd a protivah, podobně jako ho známe v případě státu. V tomto smyslu je univerzita státem ve státu.

2. Tyto orgány mohou činit pouze to, co jim umožňuje právo, tedy zákon a vnitřní předpisy univerzity.

3. Fakulty sice nemají právní subjektivitu, mají ale určitou míru samostatnosti, říkáme jí autonomie a mimo jiné znamená, že nejsou podřízené rektorátu – pouze v situacích, kdy tak stanoví zákon.

4. Když je děkan fakulty odvolán, řídí fakultu proděkan, kterému byla svěřena působnost tzv. „statutárního“ proděkana. Proděkan není zástupce konkrétní osoby děkana, ale orgánu fakulty. Proto zůstává ve funkci i poté, kdy zanikne funkce tomu, kdo jej jmenoval proděkanem.

5. Ačkoliv statutární proděkan není orgánem fakulty, jedná jako zástupce děkana, a má tak zákonem a statutem fakulty přidělený okruh působnosti a s tím spojenou odpovědnost. Tě ho nelze zbavit odesláním „na překážky“. A to navíc v situaci, kdy pracovněprávní otázky vyřazují jsou svěřeny fakultám.

6. Rektor samozřejmě jmenuje osobu, která je v čele fakulty. Zákon ji označuje slovem „děkan“ a stanovuje podmínky tohoto jmenování. Například zvolení kandidáta akademickým senátem.

7. Pokud je pozice děkana uprázdněná a v čele fakulty je proděkan, kterého je třeba se zbavit, jedná se o situaci, na níž lze uplatnit pravidla pro uvalení nucené správy. O ní ale rozhoduje ministerstvo školství. Pokud by takové rozhodnutí bylo, přejde působnost děkana na rektora a ten si v takové situaci může jmenovat své proděkany pro potřeby správy fakulty.

8. Teoreticky si dokážu představit, že by se takového proděkana bylo možné zbavit ještě analogickým postupem k odvolání děkana. Ten zákon popisuje dostatečně přesně.

9. Pokud ale nic z toho rektor neudělá, musí se smířit s tím, že až do zvolení nového děkana fakultu vede určený statutární proděkan. Rektor není jediný akcionář univerzity, aby si na fakultách dělal, co ho napadne.

10. Zákon žádný institut pověření funkcí děkana nezná.

Asi by toho šlo napsat více, ale to, co mám na srdci, je jednoduché. Můžeme v téhle telenovele fandit kterékoliv straně, můžeme si myslet, že Aleš Prázný je padouch, ale těžko můžeme schvalovat protiprávní jednání rektorky.

Ještě v červnu byl děkan Brož předmětem tvrdé kritiky za to, že jedná sice v mezích své působnosti, ale nemorálně – to když chtěl před volbami do akademického senátu přijmout nové akademiky. V prvním díle třetí řady *Války teologů* se rektorka univerzity uchýlila k nezákonnému kroku, tak hrubému, že slovo bezprecedentní je na místě.

Je načase vypnout obrazovku.

JUDr. Jakub Kříž Ph.D.
právník a vysokoškolský pedagog
Právo v dešti

NA KAZATELNĚ JAKO LEV, VE ZPOVĚDNICI JAKO BERÁNEK

Pastýřská služba kněží má svá různá přísloví, jimiž je krátce a výstižně shrnuta některá důležitá skutečnost. Staří kněží užívali mnoho moudrých přísloví, z nichž jedno praví: „Na kazatelně jako lev, ve zpovědnici jako beránek.“

Kněžská služba Božímu lidu je činností samotného Krista jakožto Hlavy Církve. Služebné (svátostné) kněžství ustanovil Pán Ježíš právě proto, aby jeho dílo vykoupení stále ve světě pokračovalo. To znamená, aby lidem mohli získat nový, nadpřirozený život, život v milosti, který vede k věčné spáse. Aby člověk tohoto cíle dosáhl, musí ho především znát. S tím souvisí první část přísloví: „Na kazatelně jako lev.“

Maňáskové a plyšáci nic na kázání nevylepší

Toto vyjádření nemá nic společného se lvím řevem. Hlásání Božího slova naopak vyžaduje ušlechtilost a kultivovanost. Vznešené pravdy víry, které má kněz hlásat, si zcela samozřejmě žádají, aby byly hlášány úměrně svému významu s velkou vážností. Kazatel musí zachovat ušlechtilost v projevu také s ohledem na posluchače, kteří s větším užitkem vyslechnou kázání pronesené kultivovaným způsobem. „Jako lev“ tedy odkazuje na energii a sílu. Ovšem nikoli samotného kněze, kterému například v nemoci nebo o nedělích při čtvrté mši svaté již mnoho sil nezbývá. Jde především o vitalitu a sílu Božího slova, jak uvádí List Židům: „Boží slovo je plné života a síly“ (Žid. 4,12). Kněz proto nemusí (rozuměj nesmí) nijak uměle či teatrálně „vylepšovat“ efekt Božího slova. Maňáskové a plyšáci nic na kázání nevylepší, naopak hlásání Božího slova degradují. Naprosto stačí, když kněz bude skutečnosti víry hlásat pravdivě a za touto pravdou bude on osobně stát svojí vírou. „Jako lev“ tedy také znamená neochvějnou pravdivost, kterou kněz se vši rozhodností přikládá Boží nauce a jako takovou ji předkládá Božímu lidu.

Foto: Jiří Štáška / Člověk a Věra

Právě pravdivost je jedním ze základních rysů kázání. Kněz při kázání hovoří jménem Božím, nesmí proto předkládat nic nepravdivého nebo smyšleného. Kazatel vykonává Kristův učitelský úřad, a proto do kázání náleží jen pravdivé skutečnosti, žádné domněnky. Při kázání tedy musí zaznívat pouze jasná a pravdivá slova. Výrazy „myslím si, domnívám se“ do kázání v žádném případě nepatří. Úkolem kněze je hlásat Kristovu nauku a Kristus se nedomnívá, on ví! Svěřil nám svoji nauku a její jasná slova mají být přednesena Božímu lidu. „V žádném případě tedy není dovoleno, aby kazatel pronesl cokoli, co nesouhlasí se zjevením Božím, s učením Církve, se správnou teologií, a to i tehdy, pokud by tato slova mocně působila na mysl posluchačů.“¹ Takové působení na posluchače je velice zavádějící; věřící stále (někdy kupodivu) očekávají od kněze pravdivé slovo, a on tím, že užívá výroky a tvrzení, které ne-

pocházejí z nauky Církve, vede posluchače k mylné představě, že uvedené tvrzení je pravdou víry.

S tím souvisí také ustanovení kánonu 768 §1, které jednoznačně stanoví: „Hlasatelé Božího slova předkládají věřícím především to, co je třeba věřit a konat k oslavě Boží a spáse lidí.“ Tyto skutečnosti jsou dané, a proto si kazatel nesmí vymýšlet cokoli jiného. Vyučuje svěřený lid na místě samotného Krista a jménem Církve, proto je povinen kázat všechno to, ale pouze to, co Kristus své Církvi odkázal. Evangelium jasně uvádí slova Pána Ježíše při poslání apoštolů: „Jděte do celého světa, získejte za učedníky všechny národy a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28, 19–20), nikoli, co vás napadne. „Kazatel nesmí předkládat nic, co by nesměřovalo k oslavě Boží a spáse duší.“² Jak daleko lze zajít, pokud kazatel hlásá své názory nebo neschválené nauky, ukazuje příklad z dob

1 Foltynovský Josef, *Duchovní řečnictví*, s. 100.

2 Foltynovský Josef, *Duchovní řečnictví*, s. 35.

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Víra

třeskatého komunismu. Jakýsi kněz poplatný tehdejšímu režimu měl kázání plné politických a ideologických řečí. Když skončil, ozvalo se z lavice: „Důstojnosti, a nyní něco ze sportu.“ Onomu statečnému věřícímu připomínala promluva spíše večerní zprávy než hlásání Božího slova a nauky Církve.

Aby lidé dosáhli svého cíle v Bohu, nestačí tento cíl pouze znát, je nezbytné také usilovat o jeho dosažení, což se leckdy neobejde bez nedokonalostí a provinění. S tím souvisí druhá část přísloví: „ve zpovědnici jako beránek.“ Toto vyjádření odkazuje zcela jasně na mírnost, se kterou se zpovědník ujímá hříšníka. Důvěru ke Kristu přenáší kající na kněze a ten ji nesmí zklamat. Obsah vyjádření „jako beránek“ je však mnohem širší. V biblickém chápání je beránek nejen mírným přežvýkavcem, nýbrž, a to především, obětím zvířetem. Pán Ježíš, který přinesl sám sebe v oběť za hříchy, je proto nazýván Beránek Boží. A kněz ve zpovědnici zprostředkovává kajícím odpuštění hříchů, které nám Beránek Boží získal. „Jako beránek“ tedy znamená na místě Beránka Božího, Krista.

Zpovědník je tím, že obdržel oprávnění zpovídat, ustanoven soudcem nad konkrétními věřícími. Je sice soudcem, avšak na místě nejvyššího Soudce Krista, a v jeho jménu musí také jednat. Svata zpověď je tribunál Božího milosrdenství, který nemá obdoby! Tribunál ustanovený nikoli k odsouzení, nýbrž k odpuštění! Nejvyšší Soudce zde odpouští, aby

nemusel trestat. Odpouští, protože sám již podal náhradu za naše provinění. Z tohoto pokladu nekonečného Božího milosrdenství čerpá věřící skrze kněze, který je proto povinen udělat vše, aby mohl udělit rozhřešení. Staří kněží také říkali: „Tvým úkolem je věřícího obhájit, ne odsoudit.“ Obhájit v tomto případě neznamená ututlat nebo zamést vinu, nýbrž přivést člověka k takové dispozici (pokud ji nemá sám), aby mohl být vynesena rozsudek milosrdenství: „*Ego te absolvo*, uděluji ti rozhřešení.“

Zpovědník je ovšem služebníkem nejen Božího milosrdenství, nýbrž také spravedlnosti (kánon 789 §1). Musí ze spravedlnosti vyžadovat splnění podmínek ze strany kajícího (lítost, předsevzetí, pokání), avšak pokud jsou tyto podmínky splněny, pak zpovědník nejen může, nýbrž musí udělit rozhřešení. My lidé ovšem neumíme spojit spravedlnost a milosrdenství. Vždy se budeme více klonit k té či oné straně. V Bohu jsou však obě tyto vlastnosti v dokonalé harmonii, a proto ve své spravedlnosti nepřehlédl trest, ale ve svém milosrdenství vzal tento trest na sebe! Kněz jako člověk také bude mít tendenci upřednostňovat jednu nebo druhou skutečnost, avšak soudí na místě Božím a hříchy slyší, jak říká sv. Tomáš Akvinský, jako Bůh (*ut Deus*). Proto musí upřednostnit tu skutečnost, kterou vůči nám lidem upřednostňuje sám Bůh, a to je milosrdenství. Spravedlnost přijde později, ale tento soud již v plnosti náleží pouze Soudci

Kristu. Jeho služebníci kněží proto musí upřednostňovat milosrdenství a učinit vše, aby mohli z pokladu nekonečného Božího milosrdenství udělit rozhřešení. Překrásně to říkal Msgre. Josef Hermach, když vyučoval exegezi Starého zákona a probíral třetí kapitolu Geneze o prvním hříchu. Po excelentním výkladu gramatiky začal neméně erudovaně vysvětlovat obsah textu a výklad končil v slzách dojetí, když říkal: „Nikdy jsem nikomu neodmítl rozhřešení. Má-li mě Pán Bůh trestat, tak raději za přílišné milosrdenství než za přehnanou spravedlnost.“

Zpovědník ke správnému posouzení situace kajícího neuzivá vlastní domněnky a názory, nýbrž se věrně drží nauky církve a norem, stanovených příslušnými představenými (kánon 978 §2). Má odpovědnost za Kristovu Krev, která obmývá duše od hříchů. Proto musí k udělování svátosti přistupovat s největší zodpovědností, k níž náleží také příprava modlitbou. Jak by měla modlitba vypadat, krásně uvádí Rituál: „Dej mi, Hospodine, moudrost z tvého trůnu, abych věděl, jak spravedlivě soudit tvůj lid.“ Kněz ve zpovědnici drží v ruce klíče nebeského království, a proto rituál uvádí další přípravnou modlitbu: „Dej mi tak užívat klíčů nebeského království, abych nikomu neotevřel, komu mám zavírat, a nikomu nezavřel, komu má být otevřeno.“

Posláním zpovědníka je usilovat o Boží čest a spásu duší (kánon 978 §1). Tento účel má však také hlásání Božího slova. A tak „na kazatelně jako lev, ve zpovědnici jako beránek“ je moudrým shrnutím kněžské služby jménem Božím ve prospěch věřících.

P. Šimon Polívka

P. ICLic. Mgr. Šimon Polívka Ph.D.
farář ve Vejpřtech, člen Diecézního soudu
litoměřické diecéze

LIDSKÁ SEXUALITA A JEJÍ ESCHATOLOGICKÉ NAPLNĚNÍ – 5. ČÁST

I. Intencionální poměr mezi mužem a ženou

Realistická filosofie ukazuje, jak se v objektivně dané realitě *jedno uskutečňuje v mnohém a mnohé se* na různých úrovních *sjednocuje*. V sub-humánní sféře se jedná o prostou danost, jež nachází svůj výraz ve specifické, generické a analogické podobnosti mezi skutečnostmi světa. Specifikum člověka spočívá mimo jiné v tom, že si tyto souvislosti uvědomuje, že je poznává. Poznání je činností, jíž poznávající subjekt komunikuje s poznáním předmětem. Tento typ komunikace se nazývá *reprezentace* – poznávající si poznání *zpřítomňuje*, poznání skutečnosti se ukazují před jeho zrakem (fyzickým či duchovním). K základním znakům poznání patří tzv. *intencionální jednota*, která se v úkonu poznání uskutečňuje mezi poznávajícím a poznávaným.

Klasická fenomenologie poznání na tento fakt upozorňuje odkazem k naší *základní zkušenosti*, kterou činíme při našem každodenním kontaktu s prostředím, v němž se naše životy odehrávají. Dnes a denně zakoušíme, že na situaci *okolo nás* různým způsobem reagujeme. Tyto reakce jsou v zásadě dvojího typu: vlivem určitých okolností se něco odehrává v nás samých a stává se to *součástí naší identity* – na něco například reagujeme radostně, na něco bolestně, něco ve mně vyvolává touhu, něco zase strach atd. Radost, bolest, touha, strach jsou přitom *mé stavy*, takže mohu říct, že *já jsem* radostný, trpící, toužící, ustrašený apod. Součástí naší zkušenosti je však ještě něco jiného. Nalézáme v nás něco, co, třebaže se to vyskytuje v našem nitru, *není součástí naší identity*. Nemohu říct, že *jsem stůl*, který vidím, *zvuk*, který slyším, *přítel*, na něhož myslím atd. Součástí mé identity jsou pouze úkony mého poznání (vidění, slyšení, myšlení), *ne však poznání*, tedy to, co se mi jejich prostřednictvím uka-

Foto: P&M Červení / Člověk a Vira

zuje (viděné, slyšené, myšlené). Určité skutečnosti sice do nás vstupují, ale udržují si v nás *od nás* jednoznačný *odstup*, uchovávají si v nás *svoji vlastní identitu*. A právě to je charakteristické pro poznání, které je úkonem zpřítomňování si *jiného, nakolik je jiné*. Poznání není metabolickým procesem, v němž dochází k rozrušení identity přijaté skutečnosti (příjem potravy). Poznání do sebe realitu taktéž přijímá, ale *neničí ji a respektuje její totožnost*. Jednota poznávajícího a poznání (intencionální jednota) nevede k eliminaci vlastní totožnosti sjednocených polů.

Proč se v souvislosti s naším tématem zabýváme problematikou poznání? Protože poznání má zvláštní důležitost ve vztahu muže a ženy. Vzájemné poznání je nutným předpokladem jejich oboustranného, interpersonálního vztahu. Není bez důležitosti, že starozákonní text se o vzájemném poznávání muže a ženy také zmiňuje a rozhodně nejen okrajovým způsobem. Jan Pavel II. komentuje úryvek, v němž se píše o tom, že „Adam ‚poznal‘ svoji ženu Evu“, ná-

sledně: „... oním biblickým ‚poznal‘, jež se poprvé objevuje v Gn 4, 1–2, se na jedné straně nacházíme před přímým výrazem *lidské intencionality* (protože ta je poznání vlastní) a na straně druhé před celou realitou soužití a spojení, v němž se muž a žena stávají ‚jedním tělem‘“.¹

Vzájemný vztah muže a ženy je zde popisován prostřednictvím odkazu k *poznání*, v kterém se uskutečňuje *intencionální jednota*. V případě poměru mezi mužem a ženou to znamená, že se intimně spojují, a přitom si uchovávají svoji vlastní totožnost. Zároveň je ale tato jejich totožnost v její neúplnosti *doplňena* svým protějškem – muž se dovršuje jako člověk svým svobodným otevřením se ženě a jejím přijetím do své intimity a žena se dovršuje jako člověk svým svobodným otevřením muži a jeho přijetím do své niternosti. Jejich rozdílnost a splynutí (jednota) nejenže se v úkonu intimního vztahování vzájemně neruší, ale naopak se vzájemně podmiňují. Ci-

1 JAN PAVEL II., *op. cit.*, s. 104. Kurzíva v textu citace je naše.

Foto: © Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra

tovaný text to také naznačuje: „Spolu se tak stávají jakoby jedním subjektem aktu a oné zkušenosti, ačkoli zůstávají v této jednotě dvěma skutečně odlišnými subjekty. To nás jistým způsobem opravňuje tvrdit, že „manžel poznává manželku, anebo že se oba „poznávají navzájem. Tehdy se odhalují jeden druhému s tou specifickou hloubkou svého lidského „já, jež se odhaluje také prostřednictvím jejich pohlaví, jejich mužství a ženství. Žena je tedy zvláštním způsobem „dána“ muži, aby byla poznána, a on jí“.²

2. Danost světa a lidí jako jedinečný dar

Je-li vztah muže a ženy v manželském svazku označován pomocí slova *poznání*, přivádí nás to k nahlédnutí jeho zvláštních dimenzí. Předně v něm dochází k *vzájemnému odhalování*. Tělesné odhalení je tak vnějším znamením připravenosti ke svobodnému odhalení vlastního nitra tomu druhému. Co je odhaleno, stává se pro druhého *přístupné* a umožňuje se mu tím *vstup do vlastní intimity*. Odtud pramení prožívání *hluboké blízkosti* (*communio personarum*) manželů, kdy jeden žije „v srdci druhého“ a napopak. Srdce je symbolem nejhlubší niter-

nosti člověka, v níž kromě jiného zakouší svoji zásadní nedostatečnost a z ní vyvěrající touhu po jejím překonání v osobním vztahu k druhému já (*alter ego*).

Je zřejmé, že postupující technologizace moderního života tuto povahu vztahu muž–žena zastihuje. Technická dovednost člověka vede k vytváření umělých produktů a převrací původní řád panující mezi člověkem a skutečností světa. Technicky vytvořený výrobek nestojí v pozici *danosti*, kterou by člověk mohl vnímat jako *dar*, kterého se mu dostává ze Zdroje, nad nímž nemá žádnou kontrolu a vůči němuž by měl pociťovat vděčnost. Technikou si člověk vytváří *sám svůj vlastní svět*, dává si ho svou vlastní silou a schopností, je jeho autorem. Danou skutečnost pak začíná vnímat jako pouhý materiál určený pro jeho umělé přetváření a uplatňuje vůči ní své *mocenské ambice*. Ani prostá danost lidí se mu už nejeví jako něco obdivuhodného, nýbrž jen jako výchozí fakt pro jejich technologické přetváření (sociální a genetické inženýrství). Takový postoj se nemůže nepromítnout do vztahu mezi oběma pohlavími.

Jan Pavel II. nás upozorňuje na jednu důležitou souvislost: „Máme-li udržet kontinuitu mezi dosud vykonanými rozborů (zvláště těmi posledními, které

vysvětlují člověka v dimenzi daru), je třeba poznamenat, že podle knihy Genesis jsou *datum* (danost) a *donum* (dar) synonyma.“³

Protikladem technologického poměru k realitě je postoj *kontemplativní*. V něm stojí člověk před skutečností a je uchvácen již prostým faktem její danosti a její uspořádanosti. Z dějin filosofie se nám nabízí jeden příběh, který tento stav věcí dobře ilustruje. Je známo, že starořecký myslitel Pythagoras odmítl své označení za *moudrého* (*sophos*) s tím, že k moudrosti teprve směřuje, a tudíž je mu vlastní pouze předjímající *láska k ní* (*filo-sofie*). Moudrý poznává všechny podstatné pravdy o světě a člověku a takové poznání si Pythagoras nepřisuzoval. Stál v uctivém obdivu před skutečností, jejíž danost považoval za nenasamozřejmou. Když odhalil onen aspekt celkového řádu věcí vyjádřitelný v matematické formuli $c^2 = a^2 + b^2$, s vděčností obětoval bohům sto kusů dobytka.⁴

Bez údivu a obdivu k realitě, která je od nás odlišná a existuje nezávisle na nás, není možné uskutečnit autenticky lidský poměr k ní. Druhý člověk a zvláště ten, kdo se rozhodne odhalit nám své vlastní nitro a dovolí nám do něj vstoupit, si takový obdiv, údiv a vděčnost zaslouží ještě více. Právě to se uskutečňuje ve vzájemném vztahu manželů.

Poznání, o němž se mluví v případě manželského svazku, je zvláštní tím, že dosahuje až ke *konkrétní jedinečnosti* toho druhého. Nikomu, kdo stojí mimo tento vztah, se takového poznání nedostává. Proto se jedná o poznání *nesdělitelné*, jež je vyhrazeno pouze jedincům spojeným manželským poutem. Mnohdy se setkáváme s podivem lidí, kteří ohledně

³ Tamtéž, s. 105.

⁴ „Matematik Apollodóros tvrdil, že obětoval sto krav, když objevil, že se čtverec nad přeponou pravoúhlého trojúhelníka rovná součtu čtverců nad odvěsnami. Na to se vztahuje tento epigram: „Pythagorás když onen přeslavný objevil nákras, bohům přinesl za něj skvělou ofěru hned“ (Díogénes LAERTIOS, *Životy, názory a výroky proslulých filosofů*, druhé vydání, Nová tiskárna, Pelhřimov 1995, s. 320–321).

určitého páru říkají: „Co na ní/něm může vidět?“ Z výše zmíněného je patrné, že jedinci spojení intimní láskou v sobě vidí mnohem více než ti, kteří jejich vztah posuzují pouze z vnějšku.

Papež Jan Pavel II. se tomuto tématu nevyhýbá. Jeho text ho jasně zdůrazňuje: „Poznání, o němž hovoří Gn 4, 1–2 a pak všechny následující biblické texty, jde až do nejintimnějších kořenů této identity a konkrétnosti, za které muž i žena vděčí svému pohlaví. Taková konkrétnost znamená jak jedinečnost, tak neopakovatelnost osoby.“⁵

Jedinečnost v manželském soužití poznávané osoby s sebou nese její *nesrovnatelnost a nenahraditelnost*. Proto tvrzení, podle něhož „ta má/ten můj je ta/ten nejlepší na světě“ není jen výrazem momentální emocionální a poetické naladěnosti zamilovaných. Když určitou osobu srovnávám s jinými osobami, musím se orientovat podle toho, co mají či co mohou mít *společné*. Svoji *individuální konkrétnost* však společnou mít nemohou, a právě jí se exkluzivní manželská láska primárně týká.

3. Únik ze samoty v úkonu sebedarování

Jak jsme měli možnost si uvědomit, existuje přímá souvislost *mezi existenciální samotou člověka a jejím překonáváním vztahem k jeho ženskému či mužskému protějšku v manželském soužití*, které se děje formou *vzájemného oddání a darování*. Zamysleme se ještě nad několika texty Jana Pavla II., díky nimž můžeme náš pohled na problematiku lidské sexuality ještě prohloubit. Tváří v tvář přírodě (nerostné, rostlinné a živočišné) člověk zakouší svoji *samotu*: „Vždyť žádná z těch bytostí... mu neposkytuje základní podmínky, které by mu umožnily existovat ve vztahu vzájemného darování... Dar vyjevuje, tak řečeno, zvláštní *charakteristiku osobní existence*, ba dokonce samu podstatu osoby.“⁶

Když tedy ihned na prvních stránkách Starého zákona čteme, že pro člověka není dobré, aby byl sám,⁷ je tím

Foto: © Jozef Kavoň / Člověk a Víra

naznačeno, že „člověk ,sám‘ neuskuteční zcela tuto svou podstatu. Uskuteční ji pouze, když existuje ,s někým‘ – nebo ještě hlouběji a dokonaleji: když existuje ,pro někoho‘. Tato norma existence jako osoby je vyložena v knize Genesis jako charakteristika stvoření právě prostřednictvím významu těchto dvou slov: ,sám‘ a ,pomoc‘.⁸ Právě ona ukazují, jak zásadní a konstitutivní je pro člověka vztah a společenství osob. Společenství osob znamená existovat ve vzájemném ,pro‘, ve vztahu vzájemného daru. A tento vztah je naplněním prvotní samoty člověka.“⁹

O něco dále je uplatněn pohled na lidskou sexualitu, který lze označit za kontextuální ve výše uvedeném smyslu. Lidská, pohlavností poznamenaná tělesnost je „*svědek stvoření jako fundamentálního daru*, dále pak svědek *Lásky jako pramene, z něhož se zrodilo samo toto darování*. Mužství–ženství – totiž pohlavnost – je prvotním znamením stvořitelského darování, kdy si člověk jako muž–žena uvědomuje dar takřka původním způsobem.“¹⁰

Z těchto řádků vysvítá jedna důležitá pravda. Lidská sexualita odkazuje ke své-

mu transcendentnímu tvůrčímu Zdroji, a nelze ji proto reduktivně chápat jen z ní samotné a v ní samotné. Čistě biologická a psychologická interpretace lidské sexuality přehlíží, že „*lidské tělo, zaměřené vnitřně ,upřímným darem‘ osoby, odhaluje nejen své mužství či ženství na tělesné rovině, nýbrž odhaluje také takovou hodnotu a takovou krásu, že přesahuje čistě fyzickou dimenzi sexuality*“.¹¹ Jako by v uvedených slovech rezonovalo to, co se můžeme dozvědět z nesmrtelných pasáží Platónovy *Hostiny*. I v nich se hovoří o tom, jak se v sexuální přitažlivosti projevuje přitažlivost mnohem vyššího řádu: přitažlivost, která je vůči člověku působena Dobrem a Krásou, jichž jsou pozemské skutečnosti jen malým zábleskem.

Roman Cardal

Mgr. Roman Cardal PhD.
filosof

5 JAN PAVEL II., *op. cit.*, s. 104, s. 105.

6 *Tamtéž*, s. 78.

7 Srov. Gn 2, 18.

8 Adam byl sám, a tak mu byla zjednána pomoc v Evě.

9 *Tamtéž*, s. 79.

10 *Tamtéž*, s. 80.

11 *Tamtéž*, s. 84.

MLČET NESTAČÍ: HŘEŠÍME I VĚDOMÝM MLČENÍM

V naší době se slova mění rychleji než činy a význam pojmů bývá často obrácen naruby.

To, co bylo po staletí považováno za samozřejmost, je dnes zpochybňováno a přepisováno. Jedním z nejvýraznějších příkladů je tzv. genderová ideologie – myšlenkový směr, který se snaží redefinovat samotný základ lidské identity. A už se nevede jen akademická debata. V roce 2024 se tato ideologie stala součástí vzdělávacích programů našich škol. Profesor Petr Piňha ji výstižně nazval „biologickou diktaturou“ a dodal, že jde o nejnebezpečnější formu diktatury, předčící dokonce i diktaturu třídní či rasovou.

Z křesťanského pohledu je nezbytné rozlišovat mezi hříšníkem a hříchem: člověka milovat, hřích odmítat. Tento postoj se vztahuje na každého – bez ohledu na jeho sexuální orientaci. Schvalování hříchu, jeho zakrývání či mlčení o něm nejsou projevy lásky. Mezi tzv. „hříchy do nebe volající“ patří i sexuální jednání proti přirozenosti. A hřešíme také tehdy, když se na hříchu druhého podílíme nepřímou – ať už jeho schvalováním, obhajobou, nebo vědomým mlčením.

Postoj papežů

Papež sv. Jan Pavel II. se k genderové problematice opakovaně vracel, zejména v rámci své teologie těla, souboru 129 katechezí pronesených v letech 1979–1984. Podle něj rozdíl mezi mužem a ženou nejsou jen biologická danost, ale hlubokou dimenzí lidské identity, odrážející Boží plán stvoření. Sexualitu chápal jako dar zaměřený na vztah a plodnost – a právě to podle něj genderová ideologie popírá. Kritizoval také směry feminismu, které usilují o popření ženské jedinečnosti, a zdůrazňoval komplementaritu pohlaví jako základ lidské důstojnosti a rodiny.

Papež Benedikt XVI. šel ve svém hodnocení ještě dál a genderovou ideologii označil za „konečnou vzpouru proti

Foto: Markus Winkler / Unsplash

Bohu Stvořiteli“. Ve vánočním projevu k římské kurii roku 2012 varoval, že tato ideologie popírá přirozenost člověka jako muže a ženy a tvrdí, že si každý může svou identitu sám definovat. To podle něj vede k popření lidské důstojnosti a k destrukci rodiny jako instituce, kterou ustanovil Bůh. Manipulaci s identitou viděl jako projev hluboké antropologické krize.

Papež František nazýval genderovou ideologii „nejnebezpečnější ideologickou kolonizací současnosti“. Podle něj stírá rozdíly mezi mužem a ženou a tím ohrožuje samotné lidství. Rozdíly mezi pohlavími nepovažoval za překážku, ale za zdroj plodného napětí, které lidstvo obohacuje. Často také kritizoval vnucování genderové ideologie rozvojovým zemím prostřednictvím podmíněné mezinárodní pomoci. Přitom rozlišoval mezi pastorační péčí o jednotlivce (např. osoby s transgenderovou zkušeností) a odmítáním veřejné ideologie, která podle něj podkopává antropologické základy rodiny.

Společné rysy

Všichni tři papežové se shodují: genderová ideologie ohrožuje základní pravdy o člověku jako muži a ženě stvořených Bohem. Zdůrazňují nutnost přijetí vlast-

ní identity a varují před následky, které popírání přirozených rozdílů může mít pro jednotlivce i společnost. Jan Pavel II. k tématu přistupoval z teologicko-biblické perspektivy, Benedikt XVI. z filozoficko-teologického hlediska a František kladl důraz na pastorační rozměr a ochranu lidské důstojnosti v současném světě.

Mlčet, když se překrucuje pravda, znamená přenechat prostor lži. Nejde o to vést nekonečné spory, ale stát pevně na straně skutečnosti, která má svůj původ v Bohu. Každý z nás má možnost – v rodině, v práci, mezi přáteli – jasně a s respektem pojmenovat věci pravým jménem. Právě dnes, kdy se základní pojmy lidské existence záměrně rozmazávají, je čas k mluvení pravdy o lásce s autenticitou.

Stanislava Kubizňáková

Ing. Stanislava Kubizňáková
vystudovaná ekonomka, nyní v důchodu

KARMELITÁNKY: DŮVĚRA JAKO PECKA AVOKÁDA

Poslední rok pracuji jeden den v týdnu pro klášter sester karmelitek přesně uprostřed severoamerického kontinentu, v Alexandrii ve státě Jižní Dakota. Existuje starý film nazvaný *Polní lilie* se Sidney Poitierem v hlavní roli tuláka, kterého skupina německých jeptišek přiměje, aby pro ně postavil kapli. Tato filmová postava se jmenuje Homer Smith, ale matka představená mu s autoritativním německým přízvukem říká „Schmidt“.

K svému velkému překvapení jsem zjistil, že jsem Schmidt. Moje švagrová je sestra karmelitka a v tom klášteře určitou dobu žila. Řekla své představené, matce Mary Baptist, aby mi zavolala, protože se snaží vybrat peníze na vybudování kaple, zatímco já už čtrnáct let vybírám peníze pro syčení hladových. Po několika telefonátech jsem jí řekl, aby se na to, zda mě má zaměstnat, zeptala Ježíše, protože jsem se snažil o nestranný postoj. Bylo to ode mě trochu lehkovážné.

O několik dní později se ozvala s tím, že jí Ježíš řekl, aby mě najala za běžnou mzdu poradce. Když vám žena, která se víc než třicet let modlí šest až osm hodin denně, řekne, že jí Ježíš řekl, aby vás najala s pověřením vybrat šestnáct milionů dolarů, odpovíte: „Ano, dobře.“ Na tom, JAK přesně to mám udělat, ve skutečnosti nezáleží. Je to úkol od Boha. Podrobnosti mi sdělí, až to budu potřebovat.

Bůh se o to může postarat

Sestry karmelitky fungují na jiné rovině víry a důvěry v Boha než většina světa. Jeden dobrovolník, který s nimi pracuje, mi vyprávěl příběh z doby zhruba před třiceti lety. Matka Mary Baptist tehdy byla teprve karmelitánskou postulankou v Buffalu ve státě New York.

Ten dobrovolník, David, vyrůstal blízko karmelitánského kláštera v Buffalu, a tak byly karmelitky desítky let součástí jeho života. Odešel k vojenskému námořnictvu a stal se pilotem. Když tam skončil, vrátil se do Buffala. Měl trochu volného času, a tak začal pracovat pro matku Mary St. Joseph, vyřizoval pochůzky a vykonával „další svěřené úkoly“.

Klášter Buffalo Carmel byl postaven

Foto: Jakub Šerých / Člověk a Vira

na podzemní řece, a tak tam vždy měli problém s vlhkostí v suterénu. V klášteře byl výtah a vlhkost způsobila, že se jeho základy úplně rozpadly. Městský dozorcí úředník ten výtah určil k demolici a plánoval i demolici celého kláštera. Matka Mary St. Joseph řekla: „To se nesmí stát. Davide, běž nám najít firmu, která ten výtah dokáže opravit.“

David byl inženýr, a tak odpověděl: „Dobře, matko, ale bude to hodně drahé. Máte peníze?“ Matka na něho pohlédla se slovy: „Davide, tohle je Boží dům. On je velký a umí se o sebe postarat. S tím si nedělej starosti.“ David řekl: „Dobře,“ a získal nabídky od tří největších stavebních firem v Buffalu. Nemýlil se. Mělo to stát víc než půl milionu dolarů. Přinesl tedy ty nabídky matce a řekl: „Tady jsou nabídky, je to hodně drahé. Matko, máte peníze?“ Matka Mary St. Joseph se na něho usmála a řekla: „Davide, tohle je Boží dům. On je velký a umí se o sebe

postarat. S tím si nedělej starosti.“

Vybrali nabídku a stavba začala. Byl to obrovský projekt. Museli poslat demoliční čet, aby odstranila staré základy. Museli pracovat kolem sester a chránit soukromí klášterního života. Nakonec asi po půl roce bylo dílo dokončeno. David dostal účet. Částka přesahovala půl milionu dolarů s tím, že pokud ji zaplatí do deseti dnů, dostanou dvouprocentní slevu, přičemž celá částka je splatná do třiceti dnů. Přinesl účet matce. „Matko, tady je účet. Máte peníze?“

Usmála se na něho a řekla: „Davide, tohle je Boží dům. On je velký a umí se o sebe postarat. S tím si nedělej starosti.“ No, David si starosti dělal, ale řekl: „Dobře.“ Uplynulo několik týdnů. Do data splatnosti zbývalo sedm dnů. Někdo zaklepal na dveře kláštera. Byl to právník. Matka Mary St. Joseph ho přivítala a zeptala se, co potřebuje. Vysvětloval: „Jmenuji se tak a tak a jsem z té a té

právní firmy. Zastupuji jednoho z vašich donátorů, který před deseti lety zemřel. Jeho majetek byl posledních deset let v dědickém řízení a konečně je všechno vyřešeno. Odkázal vašemu klášteru dar.“ Podal jí šek na přesně stejnou částku, jakou potřebovali na zaplacení toho účtu. Přemýšlejte o tom chvíli. Odpověď na její modlitbu čekala deset let, připravená, až Bůh stiskne spoušť.

Věřit Bohu

Jde o to, že karmelitky věří Bohu. Když v Bibli říká: „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno,“ není to jenom hezká myšlenka. Je to zaslíbení. Když matka Mary Baptist říká zástupci architektů a stavitelů: „Naším úkolem je vybudovat takovou kapli, kterou chce Ježíš. Ježíšovým úkolem je za ni zaplatit,“ myslí to naprosto vážně. Takřikajíc se po-drbou na hlavě a diví se tomu, co možná pokládají za naivitu – nebo šílenství.

Dětská víra však v mnohém vypadá jako naivita. Nebo jako šílenství. Je to víra v Boha, která není pošpiněna běžně citovaným, ale zcela nebiblickým příslovím: „Bůh pomáhá těm, kteří si pomohou sami.“ Karmelitky nejsou prostě jen

optimistické ani se toho biblického verše nedrží jako nějakého magického talismanu. Mají vztah s Autorem těch slov. Jejich způsob života vyžaduje, aby spoléhaly na Boha, že jim poskytne jejich vezdejší chléb, a zjišťují, že mu lze důvěřovat. Spoléhát na Boha je pro matku Mary Baptist to nejrozmumnější na světě.

Sám jsem to viděl v potravinové bance, kde pracuji. Před několika lety měla v důsledku pandemie obrovský nedostatek potravin. Za deset let služby chudým jsem nikdy neviděl tak prázdný sklad. Když jsme o tom mluvili s mým šéfem, řekl jsem: „Víš co? Bůh má spoustu jídla. Co kdybychom ho poprosili, aby nám nějaké poslal?“ Vzhledl jsem ke stropu a pronesl prostou modlitbu: „Ježíši, prosím, pošli nám nákladák jídla. Amen.“ Další den stálo před skladem nákladní auto. To není neobvyklé, protože do potravinové banky se jídlo často vozí nákladními auty. Tohle bylo ale jiné. Přijelo z Utahu s nákladem potravin pro jinou neziskovou organizaci, ale ta neměla vysokozdvíhový vozík ani nakládací plošinu. Řidič jim to jídlo nemohl dodat, a tak přijel k potravinové bance a zeptal se: „Mám tenhle náklad jídla. Chcete ho?“ Žiji v Georgii, takže to auto bylo na cestě

dřív, než jsem tu modlitbu vyslovil.

Náš Otec v nebi ví, co potřebujeme, ještě než ho požádáme. Ježíš nám to řekl. Teď jsem měl příležitost být toho svědkem. Co řekl v Bibli, platí. Pokud slyšíte tyto příběhy a žasnete, nedovolte ďáblu pokoušet vás myšlenkou: „Takovou víru mít nikdy nebudu.“ Pokud ji přímo teď nemáte, sestry vám s radostí půjčí něco z té své. Můžete navštívit jejich webové stránky na <https://holysfacechapel.org/prayer-request/> a zanechat tam modlitební prosbu; svou víru o velikosti hořčičného semínka využijí pro vás. Bůh ví, co potřebujete, a možná právě teď potřebujete mít na své straně nějaké karmelitky.

Vím, že já ano. Amen. Haleluja.

Nathan Krupa

Catholic Stand

Přeložla Alena Švecová

Nathan Krupa

působí v Golden Harvest Food Bank jako fundraiser

Škola křesťanského života a evangelizace

19. – 21. 9. 2025

Duchovně–formační víkendovka je otevřena všem. Každý víkend má svoje téma. Jsi nadšený dospělý věřící (18+), kterému chybí inspirace v Církvi a touží po životě ve společenství a po prohloubení svého vztahu s Pánem a zkvalitnění své služby v Církvi, pak je Škola křesťanského života a evangelizace pro tebe.

boziden.cz/events/vikend-v-hosine-ii-2/

MOUNT HOSÍN

HOSÍNSKÁ ŠKOLA MODLITBY

ZNOVU ZAKUSIT MODLITBU

KAŽDÝ MĚSÍC JINAK

Informace a přihlášky na www.mounthosin.cz/akce

DUCHOVNÍ OBNOVY VEDE

P. Tomas van Zavrel

OD VĚZEŇSKÝCH OBRAZŮ PŘES POLITICKÉ ZÁPASY AŽ PO DOPISY PAPEŽI

„Zkuste opustit stereotypní představu, že každý vězeň je nutně špatný člověk,“ uvedl P. František Převrátíl výstavu obrazů vytvořených trestanci z různých zemí. „Ve vězení jsou i relativně nevinní lidé, a i ti viní jsou zároveň oběťmi,“ dodal kněz, který dlouhá léta působil jako vězeňský kaplan a setkal se tam s mnoha dobrými lidmi. O jejich vnitřním světě vypovídají i vystavené obrazy – nesou v sobě vzpomínky na domov, pocity nesvobody, sny i duchovní inspirace. To můžeme potvrdit: náš časopis zasíláme do mnoha věznic, vězni jej čtou a píší nám krásné dopisy a my se za jejich nový začátek modlíme.

Když slovenská média oznamovala úmrtí Anny Záborské, připomínala její politickou konzistentnost i pevné hodnotové ukotvení. Deník *SME* napsal, že patřila k nejvýraznějším osobnostem křesťanskodemokratické a konzervativní politiky na Slovensku. Sama se často odvolávala na svého otce Antona Neuwirtha, lékaře a diplomata se židovskými kořeny, vězněného komunistickým režimem. „Byl pevný ve víře, hrdý a vzbuzoval respekt,“ vzpomínal na něj František Mikloško. „Z žádné nespravedlnosti, ani z té nejmenší, nemůže vyklíčit mír. Mír je totiž dílem spravedlnosti. Mír je soustavně, všude a nepřetržitě uskutečňovaná spravedlnost,“ zní jeden z určujících citátů Antona Neuwirtha.

Anna Záborská se narodila v Curychu, odkud se rodina krátce poté vrátila do totalitního Československa. Po zatčení otce zůstala matka se čtyřmi dětmi sama. „Rodina byla odkázána na pomoc cizích lidí. To člověku ukáže, že i on by měl jednou pomáhat,“ říkala Záborská. Ve svých

Slavnostní požehnání sochy čtvrtého anděla Mariánského sloupu na pražském Staroměstském náměstí.
Foto: Martina Řehořová

vzpomínkách zmiňovala i situace, kdy byla její matka i sestra vystaveny nátlaku ohledně těhotenství – vždy se ale rozhodly pro život. „S Annou Záborskou odchází nejen významná postava slovenské politiky. Pro mediální svět ztělesňovala zejména v posledních letech typ tvrdohlavé a neústupné političky, která si jde za svou hodnotovou agendou, za což čelila i mimořádně nevybíraným útokům. Záborská se tak chtě nechtě stala v posledních letech obětí drsné domácí arény, ve které se její obraz zcela zredukoval do zploštělé karikatury. A zřejmě ani mnozí v konzervativním prostředí, otrávení sériemi kulturních válek, které nevedou k výsledku, si neuvedomovali, v čem byla Anna Záborská jedinečná a proč přesahovala horizonty slovenského světa,“ uvedl *Denník Postoj*. A je to tak. Neústupná bojovnice za život počatých dětí, za rodiny, za hodnoty, které přesahují materiální svět. A my, kteří už

máme za sebou boj s nějakým způsobem potenciálně fatální diagnózou, s níž paní Záborská bojovala také, víme, o čem je řeč.

Italská pošta má od letošního května nového „VIP zákazníka“. Každý den totiž doručuje do Vatikánu zhruba 100 kilo pošty pro papeže Lva XIV. – a to i tehdy, když je na obálce napsáno jen „papež“ nebo „Vatikan“. Dopisy létají z celého světa, od USA po Indii, a třídírna ve Fiumicinu má co dělat, aby je všechny protáhla bezpečnostní kontrolou. Jak říká šéf třídírny Antonello Chidichimo, adresy jsou občas úsměvně vágní, ale přesto se vždy dostanou na správnou adresu. Zdá se, že zatímco my bojujeme s tím, aby pošta dorazila aspoň na naši vlastní adresu, papež má jistotu, že i pohled „Do Říma, pánu bohu“ skončí přesně tam, kde má.

–zd–

MONITOR – publicistický čtrnáctidenník. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474.

Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D.; P. Mgr. PhDr. Štěpán Filip, Ph.D., OP; Mgr. Andrej Kutarňa; Ing. Vojtěch Macek; prof. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D.; Jan Šindelka; Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: P. Mgr. Evermod Jan Sládek OPraem.

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, http://rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010

Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.